

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce **Ing. A. N.**, zastoupeného Mgr. Josefem Blažkem, advokátem se sídlem Bruntál, nám. J. Žižky 39/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2013, č. j. MSK 51841/2013, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 9. 2015, č. j. 58 A 36/2013 – 51,

t a k t o:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce (dále „stěžovatel“) byl správním orgánem prvního stupně uznán vinným z přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 27. 12. 2012 ve 20:50 hodin v obci Bruntál, na ulici Ruská, naproti Finančnímu úřadu Bruntál, řídil motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, RZ X, u kterého bylo hlídkou Policie České republiky zjištěno, že mu nesvítí zadní obrysové světlo, a že tedy užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tímto svým jednáním porušil povinnosti řidiče podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním

provozu ve spojení s ustanoveními § 36 odst. 1 a § 37 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“) a § 36 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška“). Za uvedené jednání mu byla uložena podle ustanovení § 125 odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1500 Kč. Dále byla stěžovateli uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč.

Správní orgán prvního stupně - Městský úřad Bruntál - v rozhodnutí ze dne 21. 2. 2013, č. j. MUBR/78786-12/kra - SO-bap_88/2013/kra, vycházel ze spisové dokumentace Policie České republiky, obsahující oznámení přestupku sepsané na místě bez podpisu žalobce, úřední záznamy zakročujících policistů a dále svědecké výpovědi zasahujících policistů M. D. a S. M.

Žalovaný odvolací správní orgán rozhodnutím ze dne 10. 5. 2013 rozhodl tak, že z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o právní kvalifikaci vypustil ustanovení § 36 odst. 1 a § 37 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. V odůvodnění se vypořádal s námitkami uvedenými v odvolání a doplnil svou úvahu o tom, že správní orgán prvního stupně ve výroku o právní kvalifikaci nepřiléhavě uvedl výše zmíněná ustanovení, neboť ta odpovídala původní kvalifikaci, kterou sám orgán prvního stupně v průběhu řízení změnil.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, přičemž namítal jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Trval na jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Zopakoval podrobně průběh řízení před správními orgány obou stupňů a své výhrady, uplatněné v odvolání.

II. Rozhodnutí krajského soudu

Krajský soud v Ostravě (dále „krajský soud“) rozsudkem ze dne 30. 9. 2015, č. j. 58 A 36/2013 – 51, žalobu zamítl, vyslovil, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a že se žalovanému náhrada nákladů nepřiznává.

Krajský soud konstatoval, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí žalovaného správního orgánu je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci přestupku, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Krajský soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí, a důvodnou neshledal žádnou ze třinácti uplatněných žalobních námitek.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

pokračování

Podle názoru stěžovatele krajský soud ve smyslu ustanovení § 103 odstavec 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nesprávně posoudil právní otázku, týkající se aplikace ustanovení § 5 odstavec 1 písm. a) zákona o silničním provozu, při posuzování vlastního obvinění z dopravního přestupku a dále příslušných ustanovení téhož zákona, jakož i zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a zákona o přestupcích.

S odkazem na ustanovení § 103 odstavec 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatel v podané kasační stížnosti namítal, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí a pro tuto důvodně vytýkanou vadu rozhodnutí správního orgánu bylo namístě, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil. Podle názoru stěžovatele správní orgány obou stupňů ani krajský soud správně nevyhodnotily obvinění z vlastního dopravního přestupku a dopustily se hned několika procesních protizákonných pochybení. Skutkový stav, který vzal správní orgán prvního stupně za základ svého rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spise, což krajský soud pominul.

Stěžovatel shrnul své výtky proti napadenému rozsudku do tří částí. V první části zpochybnil vlastní obvinění z dopravního přestupku Policií České republiky a správním orgánem prvního stupně, které má podstatu v křivém a smyšleném obvinění policistou S. M., jehož výpověď je v rozporu s výpovědí druhého policisty M. D. Namítal, že se neprokázalo, že by zadní obrysové světlo stěžovatelova vozidla nesvítilo, což nebylo vidět při osvětlení zadní části vozu stěžovatele policejním vozidlem, které stálo bezprostředně za vozidlem stěžovatele, přičemž po vyjmutí žárovky tato nejevila známky nefunkčnosti a po vrácení zpět do světla na vozidle stěžovatele v době, kdy již policisté odjížděli, tato žárovka normálně svítala.

V druhé části stěžovatel namítal procesní pochybení správních orgánů obou stupňů při vlastním správním řízení. Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že vydání rozhodnutí o uložení pokuty předcházelo souběžné zahájení hned dvou správních řízení v téže věci – jednak řízení o přestupku, jednak zcela nepochopitelně i řízení o správním deliktu. Stěžovatel se domáhal sloučení obou řízení a namítal podjatost úředních osob, přičemž podle jeho názoru mělo být ve správním řízení pokračováno až po vyřešení otázky podjatosti, což se však nestalo, a tím bylo stěžovateli upřeno právo na spravedlivý proces. Stěžovatel nebyl seznámen se všemi důkazy před vydáním rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odstavec 3 správního řádu. Správní řízení ve věci správního deliktu bylo zastaveno s odůvodněním, že se skutek nestal, až poté, co byly provedeny výsledky policistů S. M. a M. D. v nepřítomnosti stěžovatele. Přestože rozhodnutí o zastavení řízení ve věci správního deliktu nebylo stěžovateli nikdy doručeno, znamená to, že o jednom a totéž skutku již bylo ve správním řízení rozhodnuto, a proto nelze v dalším správním řízení rozhodnout, že se skutek stal, uznat stěžovatele vinným a uložit mu sankci. Správní orgán hrubým způsobem porušil zásady správního řízení, když porušil povinnost spolehlivě, přesně a úplně zjistit stav věci a když se odmítl vypořádat s námitkami obviněného stěžovatele. Zamítnutím všech návrhů stěžovatele na doplnění dokazování byla hrubě krácena jeho práva na spravedlivé vyhodnocení správního řízení a postup úředně oprávněných osob správního orgánu prvního stupně byl v příkrém rozporu

s etickým kodexem úředníků a zaměstnanců veřejné správy i v rozporu s chováním slušného člověka.

Ve třetí části kasační stížnosti stěžovatel vytýkal pochybení samotného rozsudku krajského soudu, který se nevypořádal se všemi žalobními body a zabýval se pouze některými. Soud nesprávně vyhodnotil vlastní obsah námitky stěžovatele ohledně existence překážky věci rozhodnuté a žalobou napadené rozhodnutí je nepřípustně zdvojeným rozdílným rozhodnutím v téže věci. Soud nesprávně interpretoval podpis stěžovatele na protokolu ze dne 7. 2. 2013, kdy skutečným obsahem bylo, že se až do doby rozhodnutí o podjatosti stěžovatel nebude k věci vyjadřovat – nešlo tedy v žádném případě o bezvýhradný podpis na výzvě k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Stěžovatel si nebyl vědom toho, že by svou jízdu bezprostředně ohrozil ostatní účastníky provozu, ani že by nesplnil či porušil nějakou povinnost, když on sám měl důvodné pochybnosti o existenci závady vzhledem k osobnímu negativnímu vztahu k policistovi S. M.

Podle názoru stěžovatele proto nelze za pravdivé označit tvrzení soudu o tom, že by býval mohl svá následná tvrzení uvést na místě samém do oznámení o přestupku, neboť policisté poté, kdy viděli, že žárovka ve světle na vozidle stěžovatele svítí, rychle odjeli pryč. V dalším řízení již stěžovatel tato tvrzení neuvedl, protože mohl důvodně očekávat, že bude v první řadě dořešena jeho námitka podjatosti. Navíc soud nesprávně interpretoval jako shodné porovnání obou svědeckých výpovědí policistů, které byly pořízeny v řízení o správním deliktu a do spisu o přestupku byly „propašovány“. Stěžovatel je nadále přesvědčen o tom, že přímou konfrontací policistů a dalších navrhovaných svědků by došlo k usvědčení policisty S. M. z křivého obvinění s cílem poškodit stěžovatele, jako msty za podanou stížnost ke Generální inspekci bezpečnostních sborů (GIBS). Tvrzení o pasivitě stěžovatele není namístě, když stěžovateli nebylo umožněno účinně se obvinění bránit a bylo protiprávně jednáno v jeho nepřítomnosti.

Žalovaný správní orgán se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Skutkový stav

Dne 28. 12. 2012 obdržel Městský úřad v Bruntále od Policie České republiky oznámení o přestupku, včetně úředního záznamu pprap. S. M., pprap. M. D., pprap. P. V. a nstržm. K. N.

Dne 16. 1. 2013 bylo stěžovateli doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení včetně sdělení obvinění a předvolání k jednání na den 7. 2. 2013 v 9:00 hod. Obsahem předvolání bylo také poučení podle správního řádu o oprávněných úředních osobách, o povinnosti se dostavit k jednání s možností se důvodně, řádně a včas omluvit, o možnosti uložení pořádkové pokuty v případě nesplnění této povinnosti a o možnosti správního orgánu projednat věc v nepřítomnosti účastníka řízení. Dále byl stěžovatel poučen podle ustanovení § 33, § 36, § 38, § 73 odstavec 2 a § 82 odstavec 4 o svých procesních právech.

pokračování

Dne 21. 1. 2013 bylo přijato správním orgánem prvního stupně podání stěžovatele označené jako „Výzva ke sloučení řízení o přestupku a řízení o správním deliktu“, kterým se stěžovatel domáhal postupu podle ustanovení § 57 odst. 3 zákona o přestupcích a zároveň podal námitku podjatosti celého správního orgánu prvního stupně, kterou odůvodnil tím, že správní orgán zahájil jak řízení o přestupku, tak i řízení o správním deliktu. O námitce podjatosti bylo rozhodnuto nadřízenou všech úředních osob, které se mohou podílet na předmětném řízení, dvěma rozhodnutími (ze dne 28. 1. 2013 a ze dne 29. 1. 2013).

Z protokolu o ústním jednání ze dne 7. 2. 2013 vyplývá, že se stěžovatel k tomuto jednání dostavil, ale sdělil, že se odmítá účastnit ústního jednání, neboť hodlá podat odvolání proti oběma rozhodnutím o nepodjatosti úředních osob a od ústního jednání odešel. Obsahem protokolu je též zápis o seznámení stěžovatele s obsahem spisové dokumentace, který stěžovatel podepsal. Na uvedeném jednání byli vyslechnuti svědci M. D. a S. M. (oba zasahující policisté) a byly provedeny listinné důkazy. Ze svědeckých výpovědí mimo jiné vyplynula skutečnost, že policisté sledovali příchod dvou mužů k vozidlu, do kterého tito nastoupili a odjeli. Svědci uvedli, že vozidlu od počátku jízdy nesvítla žádná zadní obrysová světla. Svědek M. uvedl, že událost pozorovali ze vzdálenosti do padesáti metrů.

Ze záznamu do spisu ze dne 7. 2. 2013, z jehož obsahu je patrné, že je učiněn stěžovatelem po seznámení s protokolem o ústním jednání z téhož dne, plyne věcné vyjádření, že se nedomnívá, že by z jeho strany došlo ke spáchání přestupku, neboť závadu na místě odstranil, jak předpokládá ustanovení § 5 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu, když tato závada vznikla při provozu, a to vzhledem ke klimatickým podmínkám (děšť, chlad) a technickému stavu pozemních komunikací v Bruntále.

Stěžovatel byl správním orgánem prvního stupně dne 11. 2. 2013 vyrozuměn o změně právní kvalifikace projednávaného přestupku, neboť z provedeného dokazování svědeckými výpověďmi vyplynulo, že stěžovatel svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, nýbrž skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona; stěžovatel byl rovněž vyzván, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí, k čemuž mu byla poskytnuta lhůta pěti pracovních dnů s uvedením místa a možných časů pro seznámení.

Dne 15. 2. 2013 se stěžovatel dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně za účelem předání dvou odvolání proti oběma rozhodnutím o nepodjatosti úředních osob; dále uvedl, že nebude reagovat na vyrozumění správního orgánu ze dne 11. 2. 2013.

Součástí správního spisu jsou dvě rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta obě odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o nepodjatosti úředních osob.

V. Právní úprava

Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.

Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II zákona o silničním provozu.

Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič kromě povinností uvedených v ustanovení § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.

Podle ustanovení § 36 odst. 1 vyhlášky jsou-li na vozidle závady, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, s výjimkou nouzového dojetí, přičemž v odst. druhém je pod písm. a) uvedeno, že závadou podle odstavce 1 v osvětlení vozidla je vždy, nesvítí-li potkávací nebo brzdové nebo zadní obrysové světlo alespoň na straně přivrácené do středu vozovky.

Podle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

Podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

VI. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s ustanovením § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační

pokračování

stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Dále stěžovatel podle obsahu kasační stížnosti namítá naplnění důvodu podle § 103 odstavec 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, když se krajský soud nevypořádal se všemi uplatněnými žalobními námitkami.

Pojem nepřezkoumatelnosti není v soudním řádu správním ani v občanském soudním řádu, který by bylo možno použít podpůrně, blíže objasněn. Výklad tohoto pojmu je věcí právní nauky. Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo z něž nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, rozhodnutí, z něž nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

Za vadu řízení před správním orgánem spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, jež mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a tedy za důvod kasační stížnosti podle § 103 odstavec 1 písm. b) s. ř. s., je třeba považovat situaci, kdy se správní orgán přesvědčivě nevypořádal s tvrzením stěžovatele a rozhodl, že další dokazování k rozhodné otázce provádět nebude.

Na základě těchto výchozích úvah Nejvyšší správní soud posuzoval uplatněné důvody kasační stížnosti.

V první skupině námitek stěžovatel zpochybnil vlastní obvinění z dopravního přestupku.

K otázce věrohodnosti vyjádření policistů lze odkázat na názor vyslovený Nejvyšším správním soudem, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70 (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případech, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti*; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesk vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 – 30.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku například v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, tak, že *„...policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje* (viz také např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci.

Pokud jde o tvrzení stěžovatele o tom, že mu zasahující policisté svítili předními dálkovými světly policejního vozu na zadní část jeho vozu, pročez nemohl zjistit, zda jeho zadní obrysová světla skutečně nesvítí, a proto také s určitým časovým odstupem začal pochybovat o tom, zda jeho vozidlo vůbec nějakou závadu vykazovalo, krajský soud se s touto argumentací stěžovatele důkladně vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku a tyto námitky stěžovatele shledal zcela nedůvodnými. V bodě č. 13 na straně 6 rozsudku krajský soud vysvětlil, proč neuvěřil novým skutkovým tvrzením stěžovatele o počínání zasahujících policistů, když poukázal na to, že by bylo pochopitelné a logické, kdyby stěžovatel tvrzené skutečnosti uvedl na místě samém do oznámení o přestupku, což neučinil, odmítl se vyjádřit a jeho následná tvrzení nebyla potvrzena výsledky zasahujících policistů. Krajský soud na témže místě zdůraznil, že tato nově uváděná skutková tvrzení stěžovatel neuvedl ani v dalším průběhu správního řízení. Obranu stěžovatele shledal krajský soud účelovou, neboť oba zasahující policisté shodně uvedli, že zadní obrysová světla na vozidle stěžovatele nesvítí již od počátku jízdy.

Totéž platí i o spekulativním tvrzení stěžovatele o „mstě“ ze strany policie. Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze i k této námitce odkázat na přílehlavé závěry krajského soudu o tom, že oba zasahující policisté shodně uvedli, že zadní obrysová světla

pokračování

na vozidle stěžovatele nesvítla již od počátku jízdy, nikoli až někdy v průběhu jízdy, jak tvrdí stěžovatel, a že jejich výpověď nenasvědčuje tomu, že při posouzení tvrzené závady, vyplývající z osvětlení zadní části vozidla stěžovatele z bezprostřední blízkosti světlomety zasahujícího policejního vozidla, byl policisty učiněn nesprávný závěr. Krajský soud zcela přesně vyjádřil, že se oba policisté zcela shodují v tom, že viděli stěžovatele již v okamžiku, kdy spolu s další osobou nastupuje do svého vozidla, aniž by učinil kontrolu správnosti fungování osvětlení. Oba shodně ve své výpovědi popsali, že se stěžovatel s automobilem rozjel, přičemž mu nesvítla žádná zadní obrysová světla a oba policisté situaci sledovali po celou dobu až do zastavení vozidla.

K uvedenému považuje Nejvyšší správní soud za potřebné uvést, že možnost, že k poruše osvětlení zadní části vozu mohlo dojít, připustil sám stěžovatel výslovně v záznamu do spisu ze dne 7. 2. 2013, v němž se pouze bránil kvalifikaci svého jednání jako přestupku a zároveň uvedl, že závadu na místě odstranil opravou. V rámci podané žaloby ke krajskému soudu již stěžovatel na straně 3 pod bodem I už pouze připouští možnost závady, ale zároveň přichází s teorií osvětlení dálkovými světly policejního vozu, jejíž nedůvodnost byla vypořádána výše.

Pokud měl stěžovatel důvodné pochybnosti o zjištěném stavu věci, slouží přestupkové řízení včetně povinně nařizovaného ústního jednání a institutu odvolání k uplatnění stěžejních námitek včetně návrhů na provedení důkazů. Stěžovatel však v průběhu celého správního řízení žádné námítky nevznášel. Do oznámení o přestupku se odmítl vyjádřit a ústního jednání se fakticky rovněž odmítl aktivně zúčastnit. Taková procesní strategie je nepochybně právem stěžovatele, je ovšem také spojena se zvýšeným rizikem vydání pro něho nepříznivého rozhodnutí v důsledku jeho nedostatečné argumentace. Nejvyšší správní soud neshledal žádné okolnosti, které by nasvědčovaly závěru, že stěžovateli nebylo ve správním řízení umožněno se účinně obvinění bránit nebo že by bylo správním orgánem jednáno protiprávně v nepřítomnosti stěžovatele.

Nejvyšší správní soud tedy nesdílí názor stěžovatele o tom, že správní orgány nezjistily skutkový stav úplně a správně, a přiklání se k závěru krajského soudu, že nová, ve správním řízení neuplatněná obrana, se jeví jako obrana účelová. Uvedenému závěru nasvědčuje skutečnost, že zatímco stěžovatel v řízení před správními orgány tvrdil, že sporná závada na osvětlení vozidla vznikla za jízdy a že kontrolu před jízdou provedl, v řízení před soudy svoji verzi změnil tak, že žádná závada vlastně zjištěna nebyla a celý skutek vyplývá z krivého obvinění pomstychtivého policisty, který vědomě a cíleně lže. Tomuto závěru však neodpovídá obsah spisového materiálu.

Tvrzení zasahujících policistů se stěžovatel dále pokusil vyvrátit fotografiemi okolí místa spáchání přestupku, které však uvedená zjištění z výpovědí policistů nejsou schopny vyvrátit. Je tomu tak proto, že fotografie byly pořízeny stěžovatelem za zcela odlišných světelných a viditelnost ovlivňujících podmínek, byly pořízeny se záměrem zpochybnit skutkové okolnosti ohledně místa, kde policisté měli stát. Nejvyšší správní soud k uvedeným tvrzením stěžovatele uvádí, že tvrzení stěžovatele, týkající se údajně jiného skutkového průběhu zásahu policistů, byla uplatněna až po uplynutí zákonem stanovené lhůty, v níž může žalobce v rámci řízení před správním soudem rozšířit žalobní body. V případě tvrzení stěžovatele o tom, že navrhovaný svědek – spolujezdec stěžovatele J. M. -

může potvrdit skutečnost, že stěžovatel před jízdou své vozidlo řádně zkontroloval, jej stěžovatel poprvé uplatnil před soudem v rámci doplnění žaloby ze dne 14. 9. 2015. Předloženými fotografiemi stěžovatel rozporuje místa, kde policisté při zásahu měli stát, když tvrdí, že na místě uváděném policisty je zákaz stání a dále zpochybňuje viditelnost vzhledem ke vzdálenosti zaparkovaného vozidla stěžovatele od místa, kde policisté měli stát. Tyto fotografie stěžovatel předložil v rámci písemného doplnění žaloby dne 21. 9. 2015. Ze spisového materiálu je přitom patrné, že žalobou napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 24. 5. 2013 a žaloba byla podána ke krajskému soudu (respektive předána držiteli poštovní licence) dne 21. 6. 2015.

Podle § 72 odstavec 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 71 odstavec 2 s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Vzhledem k tomu, že zákon o silničním provozu nestanoví jinou lhůtu, lze konstatovat, že k rozšíření žalobních bodů v rámci doplnění žaloby ze dne 14. 9. 2015 a ze dne 21. 9. 2015 došlo po uplynutí zákonné lhůty a Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se jedná o námitky, které nejsou rozšířením včas uplatněných námitek v žalobě ze dne 21. 6. 2013 a v jejím doplnění ve lhůtě určené soudem ze dne 1. 7. 2013 a proto k nim krajský soud nebyl povinen přihlídnout (viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 4 Azs 176/2006 – 84, publikovaný pod č. 1834/2009 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 20. 7. 2011, č. j. 1 Afs 41/2011 – 178, publikovaný pod č. 2547/2012 Sb. NSS).

Úředními záznamy zakročujících policistů Policie České republiky, obvodního oddělení v Bruntále, oznámením přestupku ze dne 27. 12. 2012 a svědeckými výpověďmi svědků M. D. a S. M. má Nejvyšší správní soud za prokázané, že stěžovatel byl téhož dne ve 20:50 hodin v obci Bruntál, na ulici Ruská, naproti Finančnímu úřadu v Bruntále, podroben jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, RZ X, silniční kontrole hlídkou policie poté, co mu během jízdy před zastavením policejní hlídkou nesvítla zadní obrysová světla, která nesvítla ani při následné silniční kontrole.

Namítal-li stěžovatel, že výpovědi zasahujících policistů M. a D. v rámci správního řízení o správním deliktu trpí zásadními vzájemnými rozpory ohledně místa, na němž policisté stáli v okamžiku, kdy měli stěžovatele ve 20:50 hodin vidět a ohledně toho, zda mezi vozidlem stěžovatele a vozidlem policistů stála další vozidla, soud uvedené námitky neshledal důvodnými. Oba svědci shodně uvedli, že viděli z jednoho z domů vyjít dva muže, kteří nasedli do vozidla značky Škoda Octavia, oba svědci zcela shodně uvedli, že zjištění o tom, že vozidlu nesvítí žádné zadní obrysové světlo, učinili až poté, co vozidlo vyjelo z místa parkování. Z tohoto skutkového zjištění má soud za to, že výpovědi svědků nejsou rozporné, neboť svědek M. nevyvrátil tvrzení svědka D. o parkování daného vozidla v řadě zaparkovaných vozidel. Oba svědci naopak zcela shodně tvrdí, že mezi jejich vozidlem a vozidlem stěžovatele nejelo žádné další vozidlo od okamžiku, kdy stěžovatel vyjel z místa parkování až do okamžiku, kdy jej policisté na ulici Ruská zastavili. Argumentace stěžovatele o tom, že výpověď svědka D. je pro něho příznivější, nemá podle názoru Nejvyššího správního soudu oporu ve spisovém materiálu, neboť v podstatných a rozhodných rysech se výpovědi obou zasahujících policistů shodují. Výpovědi policistů se

pokračování

rozcházejí v údajích o tom, zda stěžovatel řídil svůj vůz od herny Monaco (Jesenická č. p. 43) anebo od galerie (Jesenická č. p. 45), zda hlídka policie stála v místě, kde vodorovné značení na komunikaci vylučuje možnost stání či níže vypořádané okolnosti, za nichž policisté k vlastnímu zákroku přistoupili. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se jedná o okolnosti, které ve výpovědích zasahujících policistů sice mohly být vnímány jako rozdílné, nezakládají však samy o sobě zpochybnění výpovědi, neboť s odstupem času je zcela možné, že si svědci některé skutečnosti nepodstatné a nemající vztah ke skutkové podstatě přestupku přesně nepamatují.

Lze tedy uzavřít, že v souzené věci je možné se ztotožnit s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak je provedly správní orgány, a to i přes stěžovatelovy výtky z důvodu podání námítky podjatosti či oznámení na postup policistů ke GIBS. Je třeba zdůraznit, že k otázce nesprávného osvětlení vozidla stěžovatele, které je pro posouzení odpovědnosti stěžovatele za přestupek rozhodné, oba svědci o dané situaci vypovídali shodně. Soud opakovaně uvádí, že ve shodě s žalovaným nezpochybnil tvrzení svědků, neboť jednak ve výpovědích svědků v tomto smyslu nebyly rozpory takového charakteru, že by to snížilo či ohrozilo jejich věrohodnost, a jednak tito svědci - na rozdíl od stěžovatele - neměli na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svoji služební povinnost (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 19/2007 - 114 ze dne 27. 9. 2007). Naproti tomu stěžovatel je na výsledku řízení nepochybně významně zainteresován, a je proto zcela logické, že bude tvrdit skutečnosti svědčící ve svůj prospěch.

V daném případě Nejvyšší správní soud neshledal žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by zpochybňovaly věrohodnost opatřených svědeckých výpovědí.

Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud argumentaci stěžovatele o tom, že nebylo prokázáno, že by zadní obrysová světla nesvítila, protože to nebylo vidět při osvětlení zadní části vozu stěžovatele policejním vozidlem. Skutečnost, že oba zasahující policisté viděli vozidlo stěžovatele za jízdy bez osvětlení zadní části, vyplývá z jejich shodné svědecké výpovědi. K okolnostem kontroly a opravy osvětlení stěžovatelem se svědek D. ve své výpovědi již vůbec nevyjádřil, protože silniční kontrolu prováděl svědek M. Ten zcela jednoznačně uvedl, že vozidlo stěžovatele mělo osvětlení zapnuté, což bylo zřejmé z polohy vypínače na palubní desce a také z toho, že palubní deska byla osvětlena. Dále ve své výpovědi uvedl, že společně se stěžovatelem ověřili funkčnost předních světel, ohledně opravy či výměny žárovky na zadních světlech svědek nevypověděl nic, pouze uvedl, že nadále komunikoval se stěžovatelem na téma, zda stěžovatel před jízdou ověřoval funkčnost zadních světel.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu je argumentace stěžovatele v kasační stížnosti rozporná, neboť v bodě č. 5 na straně 9 namítá, že tvrzené informace o jednání policistů při zásahu nemohl uvést do oznámení o přestupku, protože policisté ve chvíli, kdy viděli, že žárovka je v pořádku a zadní světlo svítí, rychle odjeli pryč. Toto tvrzení však neodpovídá tvrzení stěžovatele v následujícím bodě č. 6 na téže straně kasační stížnosti, kde stěžovatel existenci závady připouští a vysvětluje ji tím, že muselo dojít k momentálnímu přerušení kontaktu (možná i vlivem počasí) za jízdy, když vozidlo je pravidelně kontrolováno před jízdou. Uvedené rozpory ospravedlňují závěry krajského

soudu o nevěrohodnosti skutkové verze posuzované události, jak ji postupně stěžovatel rozvíjí.

Pokud měl stěžovatel za to, že dalším důkazem o bezvadném technickém stavu vozidla jsou záznamy o technické prohlídce, platné osvědčení o technické způsobilosti vozidla a protokoly o pravidelně prováděných technických prohlídkách na stanici technické kontroly, pak tyto důkazy nepochybně nevypovídají o stavu a funkčnosti zadních obrysových světel na vozidle stěžovatele v čase a místě, kdy mělo dojít k jednání, které bylo předmětem správního řízení v této věci.

K nepříliš určité a srozumitelně formulovaným námitkám uvedeným v bodě č. 11 kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí následující: pokud jde tvrzení, že krajský soud pominul námitky, vztažené stěžovatelem k hospodárnosti správního řízení a že nesprávně posoudil právní otázku pochybení při obvinění z dopravního přestupku, tuto argumentaci krajský soud vypořádal spolu s námitkou nenaplnění materiální stránky přestupku. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem krajského soudu o tom, že skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívá v jiném jednání, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) téhož ustanovení, kterým řidič nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II citovaného zákona. Stěžovatel byl v nyní posuzované věci postižen za nesplnění povinnosti řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (§ 5 odstavec 1 písm. a) zákona o silničním provozu)].

Podle uvedeného ustanovení je zákonem chráněným zájmem společnosti bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, přičemž ohrožení této bezpečnosti spočívá mimo jiné též v užití vozidla, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tímto zvláštním právním předpisem je vyhláška, která v ustanovení § 36 definuje závady ohrožující bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, když touto závadou je také nesvícení zadního obrysového světla na straně přivrácené do středu vozovky.

Vozidlu stěžovatele v daném případě podle zjištěných skutkových okolností nesvítla obrysová světla vůbec. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je nesporným fakt, že vozidlo, kterému v noci nesvítí zadní obrysová světla, je pro ostatní účastníky provozu hůře viditelné než to, kterému zadní obrysová světla svítí, a proto v nemalé míře zvyšuje ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Lze souhlasit s úvahou krajského soudu o tom, že se stěžovatel jednání, v němž správní orgán dovodil naplnění znaků přestupku podle uvedeného právního ustanovení, dopustil okolo 20:50 hodin koncem prosince, tedy v ročním období a v denním čase, kdy v naší zeměpisné poloze již slunce zcela zapadlo a proto je zcela v souladu se zásadami logického uvažování závěr o tom, že vozidlo stěžovatele se právě z důvodu nedostatečného osvětlení své zadní části stalo potenciálním zdrojem ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 116/2014 – 35) se trestnost správních deliktů řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se (před nabytím účinnosti zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník) řídila i trestnost trestných činů. Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem „*zaviněné*

pokračování

jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin“.

Pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publikovaný pod č. 1338/2007 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu týkající se posuzování naplnění materiálního znaku trestného činu. V rozhodnutí ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96, publikovaném pod č. 43/1996 Sb. NS, uvedl Nejvyšší soud následující: „*Při úvahách o tom, zda obviněný naplnil i materiální znak trestného činu, tedy zda v jeho případě tento čin dosahoval vyššího stupně nebezpečnosti pro společnost, než je stupeň nepatrný (§ 3 odst. 2 tr. zák.; pozn. Nejvyššího správního soudu – jde o zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon, účinný do 31. 12. 2009), je nutno zdůraznit, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Na tom nic nemění ani ustanovení § 3 odst. 2 tr. zák., podle kterého čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Citované ustanovení se totiž uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě ani při formálním naplnění znaků určité skutkové podstaty nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty“ (obdobně též např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1012/2008).*

Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, uvedený právní závěr se obdobně uplatní i ve vztahu k přestupkům, neboť stejně jako podle předcházející úpravy u trestných činů, tak i pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky. Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.

Nejvyšší správní soud setrvává na závěru, že společenskou škodlivost (nebezpečnost) jednání stěžovatele v daném případě je třeba hodnotit zejména s ohledem na to, že vozidlo, kterému v noci nesvítí zadní obrysová světla, je pro ostatní účastníky provozu hůře viditelné než to, kterému zadní obrysová světla svítí, a v nemalé míře zvyšuje ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Tímto jednáním byl nepochybně porušen zájem společnosti na posilování bezpečnosti provozu na pozemních

komunikacích. Nejvyšší správní soud tedy nemá důvod odchýlit se od svého názoru vyjádřeného již v rozsudku ze dne 19. 3. 2014, č. j. 6 As 63/2013 - 42, v němž uvedl, že za okolnost snižující nebezpečnost stěžovatelova jednání nelze považovat ani to, že stěžovatel je dobrým řidičem, pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že vlastní řidičský průkaz od roku 1979, jezdí téměř denně po dobu 36 let bez nehod, bez přestupků a v době obvinění neměl ani žádný bod v bodovém hodnocení podle evidenční karty řidiče.

Ve druhé skupině námitek stěžovatel brojil proti procesním pochybením správních orgánů obou stupňů při správním řízení.

Stěžovatel v této souvislosti namítl, že vlastnímu vydání rozhodnutí o uložení pokuty předcházelo souběžné zahájení hned dvou správních řízení v téže věci – jednak řízení o přestupku, jednak i řízení o správním deliktu. Stěžovatel se domáhal sloučení obou řízení a namítal podjatost úředních osob, přičemž podle názoru stěžovatele mělo být ve správním řízení pokračováno až po vyřešení otázky podjatosti, čímž bylo stěžovateli upřeno právo na spravedlivý proces.

Úřední osoba je podle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu podjatá tehdy, pokud o ní lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Smyslem a účelem námítky podjatosti je vyloučit z výkonu pravomoci správního orgánu osobu, jež se na této činnosti bezprostředně podílí.

V nyní posuzované věci bylo o námitce stěžovatele procesně předepsaným postupem rozhodnuto v prvním stupni a o odvolání rozhodl žalovaný, který dospěl k závěru, že nebyly zjištěny důvody podjatosti na straně oprávněných úředních osob. Rozhodnutí jsou odůvodněna přezkoumatelným způsobem a vyjadřuje se v nich zcela konkrétně způsob vypořádání se s uplatněnou námitkou. Pro věc je pak podstatné, že námitka podjatosti nezůstala v průběhu řízení neprojednána. Soud s posouzením námítky podjatosti ve správním řízení souhlasí.

Nejvyšší správní soud se shoduje se žalovaným správním orgánem ohledně závěru, že v souladu s ustanovením § 14 odst. 2 správního řádu byla námitka podjatosti posouzena a bylo o ní rozhodnuto bez zbytečného odkladu. Ustanovení § 14 správního řádu hovoří pouze o rozhodnutí o námitce podjatosti, tedy o vydání usnesení, kterým se námitce vyhová či nikoli. Ustanovení § 76 odst. 5 správního řádu nepřiznává odkladný účinek odvolání proti usnesení, kterým nebylo námitce podjatosti vyhověno. Správní orgán prvního stupně proto mohl pokračovat v řízení proti stěžovateli již po (nepravomocném) rozhodnutí o námitce podjatosti, byť samozřejmě nesl riziko, že odvolací orgán bude mít na námitku podjatosti jiný názor. Vyřízení námítky podjatosti, byť nepravomocné, tedy předcházelo vydání rozhodnutí ve věci samé a byly splněny zákonné požadavky pro vydání rozhodnutí. Napadený rozsudek se v související pasáži opírá o přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu k dopadům řešení námítky podjatosti ve správním řízení, takže Nejvyšší správní soud považuje za nadbytečné je zde znovu opakovat.

pokračování

Stěžovatel dále v části C bodu 2 kasační stížnosti namítal, že nebyl seznámen se všemi důkazy před vydáním rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odstavec 3 správního řádu.

Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné v první řadě konstatovat, že námitku tohoto obsahu stěžovatel neuplatnil ani v podané žalobě, v jejím doplnění ze dne 1. 7. 2013 ani v doplnění žaloby ze dne 21. 9. 2015. Podle § 104 odstavec 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že kasační výtka, týkající se tvrzení stěžovatele o tom, že mu nebylo umožněno, aby před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, respektive aby mohl učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, není přípustná.

Nad rámec výše uvedeného však Nejvyšší správní soud konstatuje, že z Vyrozumění účastníka správního řízení, jež stěžovatel podle údajů na doručence osobně převzal dne 13. 2. 2013, vyplývá, že byl zpraven o tom, že při ústním jednání dne 7. 2. 2013, k němuž se stěžovatel dostavil a které opustil ještě před provedením dokazování svědeckými výpověďmi, byly zjištěny skutečnosti, na základě kterých došlo ke změně právní kvalifikace projednávaného přestupku. Stěžovatel byl zároveň s odkazem na doslovné znění § 36 odstavec 3 správního řádu poučen o tom, že má právo seznámit se před vydáním rozhodnutí s podklady rozhodnutí a případně se k nim ústně nebo písemně vyjádřit. Byl poučen i o tom, že pokud svého práva nevyužije, bude rozhodnuto na základě shromážděných podkladů.

Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel měl možnost využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, navrhnout důkazy, tedy že v daném případě nebyl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces podle článku 36 Listiny základních práv a svobod. Toto právo stěžovatel částečně využil, když se podle záznamu ze dne 15. 2. 2013 ke správnímu orgánu dostavil, požádal o zařazení písemnosti do spisu a uvedl, že nebude reagovat na vyrozumění, které mu bylo doručeno dne 13. 2. 2015. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k porušení práv stěžovatele ve správním řízení namítaným způsobem nedošlo.

Podstatou další dílčí námitky stěžovatele je výtka existence překážky věci pravomocně rozhodnuté a manipulace s obsahem správního spisu. Stěžovatel namítal, že správní řízení o totožném skutkovém ději ve věci správního deliktu bylo úřední osobou zastaveno s odůvodněním, že se skutek nestal, k čemuž však došlo až poté, co správní orgán provedl výslechy policistů S. M. a M. D. v nepřítomnosti stěžovatele. Svědecké výpovědi zaznamenané v řízení o správním deliktu pak byly vloženy do správního spisu. Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil.

Řízení o správním deliktu bylo vedeno pod sp. zn. MUBR/11241-13/kra-SO-bap-464/2013/kra podle zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, pro porušení ustanovení § 37 písm. a) a § 38 odstavec 1 citovaného zákona. Podle uvedených ustanovení se správního deliktu dopustí provozovatel, který provozuje vozidlo technicky nezpůsobilé. Silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních

komunikacích, pokud pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Vzhledem k tomu, že na základě provedeného dokazování (včetně svědeckých výpovědí zasahujících policistů) bylo zjištěno, že nebyla splněna podmínka přímého ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, bylo řízení dne 7. 3. 2012 zastaveno. Stěžovatel namítal, že přestože rozhodnutí o zastavení řízení ve věci správního deliktu mu nebylo nikdy doručeno, znamená to, že o jednom a totéž skutku již bylo ve správním řízení rozhodnuto, a proto nelze v dalším správním řízení rozhodnout, že se skutek stal, uznat stěžovatele vinným a uložit mu sankci.

Speciální úprava řízení o přestupcích podle zákona o přestupcích, podle které jsou přestupky projednávány, obsahující v § 57 odstavci 1 rovněž úpravu společného řízení, brání projednání přestupku a správního deliktu ve společném řízení podle § 140 správního řádu, který je vůči zákonu o přestupcích zákonem obecným, použitelným pouze v případě absence zvláštní úpravy (viz § 51 zákona o přestupcích).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011, č. j. 5 As 73/2010 – 71, lze rozhodnutí o zastavení řízení považovat za rozhodnutí, kterým se nerozhoduje o věci samé, je v dané věci možno jej označit za rozhodnutí procesní povahy, a proto nepředstavuje překážku *rei iudicatae*. Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro to, aby se v nyní posuzované věci od uvedeného právního názoru jakkoli odchýlil. V daném případě rozhodnutí o zastavení řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla podle zákona o silničním provozu nebylo rozhodnutím o skutku samém, nýbrž rozhodnutím o jeho právní kvalifikaci. Z jeho obsahu je zřejmé, že nebylo zjišťováno, zda se skutek stal, neboť správní orgán dospěl k závěru, že (i kdyby se obviněný takového jednání dopustil) nešlo o správní delikt, neboť nebyl splněn zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, kterým je přímé ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Důvodem, proč projednáváný skutek není správním deliktem, je tak skutečnost, že nebyly naplněny všechny zákonem stanovené znaky správního deliktu a nastalou procesní situaci bylo potřeba vyřešit procesně přijatelným způsobem. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal uvedenou námitku kasační stížnosti nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, týkající se pochybení odvolacího správního orgánu, který nevyrozuměl stěžovatele o tom, zda, kdy a s jakým výsledkem byla věc předána k přezkumnému řízení Ministerstvu dopravy, neboť tato skutečnost nemá vliv na zákonnost a věcnou správnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Stěžovatel rovněž namítal, že správní orgán hrubým způsobem porušil zásady správního řízení, když nesplnil povinnost spolehlivě, přesně a úplně zjistit stav věci a kdy se odmítl vypořádat s námitkami obviněného stěžovatele. Zamítnutím všech návrhů stěžovatele na doplnění dokazování byla hrubě krácena jeho práva na spravedlivé vyhodnocení správního řízení a postup úředně oprávněných osob správního orgánu prvního stupně byl v příkrém rozporu s etickým kodexem úředníků a zaměstnanců veřejné správy i v rozporu s chováním slušného člověka.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu,

pokračování

který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ustanovení § 2.

Podle § 50 odstavec 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Podle § 50 odstavec 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle § 51 odstavec 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Stěžovatel vytýká žalovanému, respektive správnímu orgánu prvního stupně řadu procesních pochybení. Namítá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Ve věci bylo totiž rozhodováno s tím, že stěžovatelův spolujezdec nebyl vyslechnut a svědecké výpovědi dalších zasahujících policistů byly neodůvodněně vyhodnoceny jako nedůvěryhodné. Krajský soud se k těmto námitkám stěžovatele, v žalobě vyjádřeným pod body č. 1 a č. 9, vyjádřil v odůvodnění napadeného rozsudku v bodech [13], [22] a [23].

V tomto ohledu Nejvyšší správní soud připomíná závěry rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003 – 44, publikovaného pod č. 1038/2007 ve Sbírce rozhodnutí NSS: „*Dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů.*“

Zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru (srov. k tomu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).

Krajský soud správně uvedl, že správní orgány v nyní projednávané věci těmto požadavkům dostály, aniž by vznikla pochybnost o tom, že stěžovatel příslušný přestupek spáchal. Stěžovatel v řízení před správními orgány obou stupňů žádné návrhy na dokazování neuplatnil, správní orgán prvního stupně zcela jasně, určitě a srozumitelně v odůvodnění rozhodnutí vysvětlil, z jakých důkazů při právním hodnocení skutku

vycházel a proč. Rozhodujícími důkazy byly svědecké výpovědi zasahujících policistů, z nichž je patrné, jak ke skutku došlo.

Dokazování, jež proběhlo v nyní posuzovaném správním řízení, tedy splňuje veškeré zákonné i judikatorní požadavky na ně kladené. Správní orgán není, jak správně uvedl krajský soud, vázán jakýmkoliv návrhem účastníka řízení na provedení důkazů. Pokud provedení důkazů správní orgán odmítne, musí se s důvody odmítnutí vypořádat v odůvodnění svého rozhodnutí (ustanovení § 52 správního řádu; srov. např. též nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 582/01 ze dne 22. 4. 2002, publikovaný pod č. N 52/26 ve Sbírce nálezů Ústavního soudu na straně 63). Tak tomu bylo i v projednávané věci, což krajský soud reflektoval zejména v odstavci [22] a Nejvyšší správní soud vypořádal v odůvodnění výše.

V souladu s vlastní konstantní judikaturou Nejvyšší správní soud považuje za potřebné zdůraznit, že jakkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonosti pravomocných správních rozhodnutí.

Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly ve správním řízení, ač se o to aktivně pokusily. Účastník řízení by neměl své námitky a důkazy proti rozhodnutí o přestupku uplatnit až v řízení o žalobě, jinak se zbytečně připraví o jejich posouzení v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve *ex post* podaná obrana jevit podle kontextu věci i jako účelová (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 3. 9. 2015, č. j. 7 As 186/2015 - 33 či ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47). V naposledy zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že u pasivity obviněného z přestupku je třeba rozlišit dvě situace: „*V první řadě půjde o situaci, kdy již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil. Zároveň nesmí existovat žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. V takovém případě pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení. Výjimkou by bylo, pokud by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů. Pokud však správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedou dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností (druhý typ situace), postačí i obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný. Je případně na správním soudu, aby v mezích možností daných povahou soudního přezkumu správních rozhodnutí důkazně „oddělil zrna od plev“ a případně zcela nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného provedením důkazů eliminoval.*“ Uvedené závěry plně platí i pro nyní posuzovanou věc, kdy se podle názoru Nejvyššího správního soudu jedná typově o první popsanou situaci.

pokračování

Krajský soud k neprovedení stěžovatelem navrhaných důkazů přistoupil ze třech důvodů. Jednak měla být tímto dokazováním prokazována skutečnost, která byla vznesena až v řízení před krajským soudem (tzv. skutková novota), jednak byl důkaz nadbytečný, neboť zjištěný skutkový stav byl zjištěn dostatečně, jednak se důkaz krajskému soudu jevil jako nevěrohodný.

V rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, Nejvyšší správní soud dovodil z ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., že správní soudnictví není pokračováním správního řízení a určité skutečnosti je možné posuzovat nově až zde, a žalobce proto může uvádět také nové, ve správním řízení neuplatněné, důvody (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, publikovaný pod č. 1742/2009 Sb. NSS). Stále však platí, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce proto nemůže v žalobě uvádět nová skutková tvrzení, jejichž cílem je rozšířit či změnit skutkový stav, ze kterého napadené rozhodnutí vycházelo. Jak tedy shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 – 99, *„soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán [...]. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. [...] nově prováděné dokazování tedy vždy musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu; ke skutkovým novotám se zásadně nepřiblíží.“* V souladu s těmito závěry Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 – 91, publikovaném pod č. 1906/2009 Sb. NSS, vyslovil, že *„je třeba v každém případě nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a zamezující zjevným obstrukcím ze strany daňového subjektu na straně druhé, který si jejich existence v konkrétním případě mohl být dobře vědom, nicméně rozhodne se je uplatnit až v žalobním řízení z důvodu jakési procesní taktiky. Na provedení důkazů nově navržených v řízení před krajským soudem je proto třeba trvat tehdy, pokud (1.) soud přesvědčivě neodůvodní nadbytečnost jejich provedení (viz bod 42) a (2.) tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, a to kupř. proto, že odvolací rozhodnutí (resp. důvody, na nichž je založeno) bylo pro daňový subjekt objektivně překvapivé, anebo že toto řízení bylo zatíženo zásadními vadami (např. nebylo umožněno důkazní návrhy podat, finanční orgán je odmítl přijmout atp.).“* V rozsudcích ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 As 148/2011 – 52, či ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009 – 232, publikovaném pod č. 2033/2010 Sb. NSS, pak doplnil, že *„[v] souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou vigilantibus iura scripta sunt (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy.“*

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že ve věci se řádně konalo ústní jednání, na kterém bylo provedeno dokazování oznámením o přestupku, záznamem o přestupku a byli vyslechnuti dva zasahující policisté. Stěžovatel byl řádně poučen o svém právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. V průběhu správního řízení stěžovatel ničeho vůči skutkovým zjištěním nenamítal. Pokud jde o jím podané odvolání, jedná se o řádný opravný prostředek, který je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to

odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pouze odvolateli. Je-li podáno odvolání bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publikovaný pod č. 1580/2008 Sb. NSS, popř. rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43).

V projednávané věci žalovaný dospěl na základě provedených důkazů k závěru, že bylo spolehlivě zjištěno spáchání přestupku stěžovatelem a Nejvyšší správní soud dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav tak, aby mohl být stěžovatel bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání výše popsaného přestupku. Správní orgány řádně hodnotily provedené důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru, že stěžovatel přestupek, ze kterého byl obviněn, spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Vzhledem k řádně provedenému dokazování ve správním řízení a zjevně účelové pasivitě stěžovatele v jeho celém průběhu nelze jeho námitku směřující do nesprávného skutkového zjištění shledat důvodnou v řízení před správními soudy (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43).

Ve třetí části kasační stížnosti stěžovatel vytýkal pochybení samotného rozsudku krajského soudu, který se nevypořádal se všemi žalobními body a zabýval se pouze některými.

Ohledně nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud ze své judikatury připomíná, že je dána tehdy, „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek*“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 ve Sbírce rozhodnutí NSS), a rovněž tehdy, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (...). Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“ (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 ve Sbírce rozhodnutí NSS).

Nejvyšší správní soud se podrobně zabýval tím, zda se krajský soud ke každé ze žalobních námitek vyjádřil. Krajský soud se zabýval všemi námitkami, jeho rozhodnutí je v tomto ohledu plně přezkoumatelné.

pokračování

Jediné, k čemu se soud nevyjádřil, a v tomto je třeba dát za pravdu stěžovateli, je tvrzení, že dne 23. 9. 2015 bylo stěžovatelem podáno doplnění žaloby na přezkoumání rozhodnutí o přestupku, v němž stěžovatel předložil důkazy o nevěrohodnosti svědectví policistů M. a D. v podobě rozboru výpovědí obou svědků v rámci správního řízení o přestupku a správního řízení o správním deliktu s doprovodnou fotodokumentací. Závěrem stěžovatel poukázal na to, že stejný policista M., který stěžovatele již v sedmi případech nedůvodně obvinil, učinil v červnu 2015 další pokus s obviněním, že stěžovateli nesvítí světla na vozidle.

Jak již bylo výše Nejvyšším správním soudem konstatováno, k uvedenému podání nelze přihlížet, neboť bylo učiněno po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žalobních bodů. Nadto bylo Nejvyšším správním soudem zjištěno, že podání nebylo elektronicky podepsáno zaručeným elektronickým podpisem podle zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů, ani nebylo podle § 37 odstavec 2 s. ř. s. potvrzeno ve lhůtě tří dnů písemným podáním stejného obsahu a nebyl předložen jeho originál. Z uvedených důvodů nebyl krajský soud k obsahu tohoto podání povinen přihlížet.

Nejvyšší správní soud při úvaze o důvodnosti námitky stěžovatele, podle níž je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nevypořádání některých stěžovatelem uplatněných námitek či argumentů, dospěl k následujícím závěrům:

Žaloba podaná stěžovatelem u krajského soudu dne 21. 6. 2013 byla blanketní. Její doplnění ze dne 1. 7. 2013, lze považovat svým rozsahem a způsobem za poměrně rozsáhlé, žaloba byla dále doplňována podáními z 9. 9. 2013, 14. 9. 2015, 17. 9. 2015 a 23. 9. 2015. Tato podání obsahují dílem rozvedení již uplatněných žalobních bodů, dílem – jak již bylo výše Nejvyšším správním soudem popsáno - nové argumenty. V takovémto případě platí, že u včas uplatněných a projednatelných námitek nemusí krajský soud nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí, případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Krajský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, s nímž se ztotožní. Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108].

Pokud se tedy stěžovatel domnívá, že na jeho podrobnou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně podrobným a obsáhlým rozsudkem, není jeho názor správný. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jakým může být shledáno i podání stěžovatele, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Rozsudek krajského soudu požadavky přezkoumatelnosti splňuje, když soud dostatečným a přiměřeně srozumitelným způsobem vysvětlil, proč se domnívá, že podmínky pro

uložení pokuty za spáchání přestupku podle zákona o silničním provozu byly v případě stěžovatele splněny.

Stěžovatel v řízení před správními orgány žádné návrhy na provedení dokazování výsledky svědků nepředložil a až v doplnění žaloby navrhl mimo jiné též výsledky třinácti svědků.

Krajský soud dospěl k závěru, že není potřeba provádět dokazování výsledkem kteréhokoliv z navržených svědků. V případě svědků J. M. a B. B. by správní soud nahrazoval správní řízení, neboť jediným důvodem, proč vyslechnout tyto svědky, by bylo objasnění skutkových okolností přestupku, přičemž se jméno B. B. neobjevilo nikde jinde než v navržených důkazech, soudu tak není vůbec zjevné, jakým způsobem by uvedená svědkyně mohla přispět k objasnění skutkových okolností. Co se týče výsledku zasahujících policistů je nutno konstatovat, že dva z nich již byli vyslechnuti správním orgánem prvního stupně, přičemž soud nespatořoval žádný důvod k opakování těchto důkazů a výslech zbývajících policistů by byl již nadbytečný, neboť vlastní zásah neprováděli. Krajský soud neshledal ani důvod k vyslechnutí zbývajících označených osob správního orgánu prvního stupně a žalovaného, neboť se tito jako úřední osoby již k věci fakticky vyjádřili ve vydaných rozhodnutích, čímž by byl jejich výslech nadbytečný.

Tento náhled plně souzní s názorem Nejvyššího správního soudu. Podle ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli. Tato pravomoc jej však nezavazuje povinnosti takový postup odůvodnit (viz rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, publikovaný pod č. 618/2005 ve Sbírce rozhodnutí NSS). Krajský soud se k návrhu předmětných důkazů vyjádřil v odůvodnění svého rozsudku, toto odůvodnění je zcela smysluplné a naplňuje požadavky na přezkoumatelnost rozhodnutí. Stěžovatel až na obecné tvrzení v bodě č. 9 na straně 9 kasační stížnosti o tom, že konfrontací s ostatními (i nevyslechnutými) svědky by byl policista S. M. usvědčen z úmyslu poškodit stěžovatele, k tomu, jak se krajský soud vypořádal s důkazními návrhy, neuvedl nic. Všechny námitky směřující proti napadenému rozsudku jsou vyjádřením nesouhlasu s tím, jak se krajský soud vypořádal s jednotlivými žalobními body. Tato polemika dokládá, že krajský soud vyjádřil svůj právní názor na uplatněné námitky, nikoli že je pominul. Stěžovatelova námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není důvodná.

VII. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů neshledal důvodnou žádnou z námitek stěžovatele, týkající se tvrzených vad řízení před správním orgánem a nezákonnosti rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud dále neshledal napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným či nezákonným ani neshledal vadu řízení, která by mohla ovlivnit jeho zákonnost, a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

pokračování

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu